

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžfk/71/2017
Identifikačné číslo spisu: 1014201506
Dátum vydania rozhodnutia: 28.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1014201506.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci žalobcu: ERS Holding, spol. s r.o., so sídlom Šamorínska 10, Bratislava, IČO: 35 702 982, právne zastúpeného: Mgr. Romanom Ruhigom, konateľom spoločnosti ERS Holding, spol. s r.o., IČO: 35 702 982, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100302/1/259034/2014/1042 zo dňa 03. mája 2014, o kasačnej sťažnosti žalovaného (sťažovateľa) proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/191/2014-559 zo dňa 28. júna 2017, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietá.

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom súde

1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2S/191/2014-559 zo 28. júna 2017 podľa § 191 ods. 1 písm. e/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 1100302/1/259034/2014/1042 zo dňa 3. mája 2014 ako aj rozhodnutie Daňového úradu Bratislava č. 9104408/5/202133/2014/BieM zo dňa 17. januára 2014 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 175 ods. 2 SSP tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, o výške ktorej rozhodne správny súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

2. Napadnutým rozhodnutím č. 1100302/1/259034/2014/1042 zo dňa 3. mája 2014 žalovaný na odvolanie žalobcu potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Bratislava č. 9104408/5/202133/2014/BieM zo dňa 17. januára 2014, ktorým bol žalobcovi podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní a o

zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Daňový poriadok“) vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) v sume 256 000,- Eur za zdaňovacie obdobie jún 2011.

3. Správny súd poukázal na závery vyjadrené v skôr vydaných rozhodnutiach v skutkovo totožných veciach medzi rovnakými účastníkmi konania, ktoré sa týkali iných zdaňovacích období roku 2011. Išlo o rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/192/2014, 2S/193/2014 v rozsudku zo dňa 13.01.2016 zaujaté právne stanovisko zastával senát krajského súdu i v predmetnej veci. K jednotlivým žalobným námietkam proti postupu správcu dane počas daňovej kontroly a v následnom vyrubovacom konaní, ktoré uplatnil žalobca v oboch podaných žalobách, považoval správny súd za podstatné nasledovné:

4. Daňovú kontrolu podľa § 46 ods. 1 Daňového poriadku začal správca dane oznámením zo dňa 21. novembra 2012, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 12. decembra 2012 ktoré obsahovalo údaje o dni začatia daňovej kontroly, mieste výkonu daňovej kontroly, druhu kontrolovanej dane a kontrolovanom zdaňovacom období, ako aj výzvu na predloženie všetkých dokladov potrebných na vykonanie daňovej kontroly s poučením o následkoch nesplnenia zákonných povinností zo strany kontrolovaného daňového subjektu. Keďže daňová kontrola sa začala oznámením podľa § 46 ods. 1 Daňového poriadku, nemal správca dane povinnosť uvádzať v predmetnom oznámení dôvody začatia daňovej kontroly, ako je tomu podľa § 46 ods. 3 cit. zákona, keď o vykonanie daňovej kontroly požiadajú orgány činné v trestnom konaní, alebo ak je dôvodné podozrenie, že účtovné alebo iné doklady budú pozmenené, znehodnotené alebo zničené alebo ak oprávnenie začať daňovú kontrolu bez oznámenia vyplýva správcovi dane z osobitného predpisu.

5. Správca dane určil, že daňová kontrola sa vykoná v priestoroch Daňového úradu Bratislava, avšak bez toho, aby v oznámení špecifikoval, prečo si to vyžaduje účel daňovej kontroly. Výkon daňovej kontroly na inom mieste ako u kontrolovaného daňového subjektu obvykle viac zaťažuje daňový subjekt, a preto je žiaduce takýto postup zdôvodniť. Hoci tak správca dane v danom prípade neurobil, bol správny súd toho názoru, že tento postup nemôže predstavovať takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť vydaného rozhodnutia. Správny súd tiež poukázal na to, že žalobca pri začatí daňovej kontroly dňa 20. decembra 2012 určené miesto výkonu daňovej kontroly nenamietal a netvrdil, že by tým bolo neprimerane zasiahnuté do jeho práv.

6. Požiadavka správcu dane na predloženie všetkých dokladov potrebných na vykonanie kontroly DPH za zdaňovacie obdobie január - september, november - december 2011 bola jasná, zrozumiteľná a určitá, nijako sa nepriečila ust. § 3 ods. 1 a 2 Daňového poriadku a nezasahovala do žalobcových práv nad nevyhnutnú mieru. Zoznam všetkých dokladov predložených žalobcom pri začatí kontroly dňa 20. decembra 2012 správca dane uviedol do zápisnice a nakoniec aj do protokolu o daňovej kontrole. Keďže žalobcovi bolo oznámenie o daňovej kontrole s výzvou na súčinnosť doručené už dňa 12. decembra 2012, správny súd konštatoval, že do 20. decembra 2012 mal primeraný časový priestor na zhromaždenie všetkých vyžiadanych dokladov.

7. V priebehu kontroly vykonal správca dane rozsiahle preverovania a šetrenia pre posúdenie opodstatnenosti uplatneného práva na odpočítanie dane, vrátane šetrení u žalobcových dodávateľov. Žalobcu vyzýval na preukázanie, akým spôsobom na svoje podnikanie použil preverované dodávky, u ktorých mal pochybnosti o správnosti, pravdivosti a úplnosti predložených dokladov. Na každom z ústnych pojednávaní sa mal žalobca možnosť vyjadriť k zisteniam správcu dane a predložiť dôkazy o svojich tvrdeniach. Nesúhlasil so žalobcom v tom, že by mu správca dane odoprel právo dôsledne sa vyjadriť ku všetkým dokumentom tvoriacich obsah spisu. Správca dane do tohto práva žalobcu nezasiahol ani tým, že ho informoval o spoplatnení vyhotovenia fotokópií dokladov nachádzajúcich sa v spise. Žalobca bol so všetkými zisteniami správcu dane priebežne oboznamovaný a mal právo nazerať do dokladov nachádzajúcich sa v spise. Skutočnosť, že správca dane podmienil vyhotovenie fotokópií požadovaných dokladov zo spisov zaplatením správneho poplatku podľa položky 2 písm. a/ sadzobníka správnych poplatkov (tvoriaceho súčasť zákona č. 145/1995 Z.z. o správnych poplatkoch), nemožno považovať za nezákonný zásah do žalobcových práv. Zákon o správnych poplatkoch sa totiž nepochybne vzťahuje aj na úkony orgánov daňovej správy, hoci naň Daňový poriadok výslovne

neodkazuje. Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že správca dane neodmietol vyhotoviť žalobcovi fotokópie požadovaných dokladov zo spisov, trval však na zaplatení správneho poplatku, ktorý žalobca vopred zaplatiť odmietol tvrdiac, že požaduje správcu dane neosvedčené fotokópie dokladov, ktoré správnu poplatku nepodliehajú. Správny súd bol toho názoru, že vyhotovenie fotokópie listín zo spisov správcu dane je spoplatnené podľa položky 2 písm. a/ sadzovníka súdnych poplatkov bez ohľadu na to, či daňový subjekt požiada o osvedčenie ich zhody s originálom alebo nie. V naznačenom smere preto nedošlo zo strany správcu dane k nezákonnému postupu, ktorý by ukracoval žalobcu na jeho právach.

8. Za nedôvodnú považoval správny súd aj námietku žalobcu, že nebola dodržaná lehota na vykonanie daňovej kontroly, ktorá je podľa § 46 ods. 10 Daňového poriadku najviac jeden rok od začatia kontroly. Zo spisu jednoznačne vyplýva, že daňová kontrola bola začatá dňom 19. decembra 2012, ktorý bol určený oznámením správcu dane o daňovej kontrole a bola skončená dňom 10. decembra 2013, kedy bol žalobcovi doručený protokol z daňovej kontroly. Lehota 15 pracovných dní určená správcu dane žalobcovi na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v protokole a na označenie dôkazov sa v zmysle zákona do lehoty na výkon daňovej kontroly nezapočítava. Protokol obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti, vrátane namietaného súpisu kontrolovaných dokladov i vyjadrení žalobcu k zisteným skutočnostiam, ktoré uviedol do zápisnice o ústnom pojednávaní u správcu dane dňa 25. novembra 2013. Konštatoval, že daňová kontrola bola vykonaná v súlade so zákonom, a preto protokol z nej vyhotovený spĺňa všetky zákonné požiadavky na to, aby bol použitý ako dôkazný prostriedok v následnom vyrubovacom konaní.

9. V rozpore s Daňovým poriadkom ani s iným všeobecne záväzným predpisom nie je ani skutočnosť, že na základe daňovej kontroly za zdaňovacie obdobia január - september a november - december 2011, ktorá bola začatá jedným oznámením a ukončená jedným protokolom, bolo vydaných celkom 11 rozhodnutí za každé jednotlivé mesačné zdaňovacie obdobie. Zo žaloby nie je zrejmé, v čom sa má tento postup správcu dane priečiť zásadám Daňového poriadku a právnej istote a najmä ako ukrátil žalobcu na jeho právach.

10. Správny súd dal do pozornosti, že dňa 1. januára 2014 nadobudla účinnosť novela Daňového poriadku vykonaná zákonom č. 440/2012 Z.z., ktorá zaviedla povinnosť všetkým platiteľom dane z pridanej hodnoty doručovať podania orgánom finančnej správy výlučne elektronickými prostriedkami do elektronickej podateľne Finančného riaditeľstva SR. Všetky písomnosti daňového subjektu, ktorý je platiteľom dane z pridanej hodnoty, doručené orgánom finančnej správy po dátume 1. január 2014 inou ako elektronickou formou, sa podľa zákona považujú za nepodané a správca dane na ne neprihliada. Keďže žalobca doručil písomné vyjadrenie k protokolu do podateľne správcu dane dňa 3. január 2014, postupoval správca dane i žalovaný v súlade so zákonom, keď toto vyjadrenie v ďalšom konaní nevzali do úvahy. S ohľadom na to, že daňová kontrola sa u žalobcu začala už za účinnosti Daňového poriadku (zákon č. 563/2009 Z.z.), nemôže sa žalobca na základe § 165 ods. 4 Daňového poriadku dovolávať právneho režimu zákona č. 511/1992 Z.z. o správe daní, ktorý sa vzťahuje len na tie daňové kontroly, ktoré boli začaté podľa tohto zákona a neboli ukončené pred účinnosťou zákona č. 563/2009 Z.z. (Daňový poriadok). Preto považoval správny súd tvrdenie žalobcu, že ku dňu 1. januára 2014 mu nevznikla povinnosť doručovať podania elektronicke a naďalej mohol doručovať obvyklým spôsobom podľa § 13 ods. 1 a § 27 ods. 5 Daňového poriadku, za nepodložené.

11. Pokiaľ ide o námietky žalobcu ohľadom povahy a záväznosti rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, krajský súd podotkol, že súdny dvor je jedinou inštitúciou, ktorá je oprávnená podávať záväzný výklad práva EÚ a prispievať tak k jeho jednotnému uplatňovaniu vo všetkých členských štátoch EÚ. Povinnosť riadiť sa výkladom súdneho dvora má nielen účastník konania a súd, ktorý o výklad práva EÚ požiadal, ale všetky členské štáty, ich inštitúcie i obyvateľstvo. Rozhodnutia súdneho dvora v otázkach výkladu práva EÚ, vrátane smerníc o jednotnom systéme DPH, ktoré boli implementované do právneho poriadku SR, teda majú všeobecnú záväznosť.

12. Mal za to, že správne orgány pri hodnotení skutkového stavu dôvodne poukázali na zneužitie práva a

jeho dôsledky v zmysle rozhodnutia súdneho dvora veci C-255/02 Halifax, v ktorom sa uvádza: „Ak platiteľ alebo skupina vzájomne prepojených platiteľov dane vykoná viac plnení, ktoré ako celok vytvoria umelú situáciu, ktorej jediným cieľom je vytvoriť podmienky potrebné na vrátenie DPH zaplatenej na vstupe, na takéto plnenia sa nesmie prihliadať“.

13. Poukázal na skutočnosť, že z judikatúry Súdneho dvora EÚ vyplýva všeobecná zásada práva EÚ spočívajúca v tom, že o toto právo nemožno používať na zneužívajúce alebo podvodné účely, či na zaistenie výhod, ktoré sú zjavne v rozpore s jeho účelmi a cieľmi. Spoločné pravidlá dane z pridanej hodnoty majú byť vykladané v súlade so všeobecnou zásadou zákazu zneužitia práva EÚ. O zneužitie práva sa jedná v prípade, ak deklarovane plnenia napriek formálnemu dodržaniu podmienok stanovených v príslušných ustanoveniach tzv. šiestej smernice a vo vnútroštátnej právnej úprave preberajúcej túto smernicu (zákon o DPH) viedli k získaniu daňovej výhody, ktorej poskytnutie by bolo v rozpore s cieľom sledovaným týmito ustanoveniami.

14. Ďalej uviedol, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1, 2 a § 51 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) sú hmotnoprávnej povahy a na ich splnenie sa viaže nárok na odpočítanie dane. Zákonodarca požaduje, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočítanie uplatňuje, preukázal, že splnil podmienky, ktoré pre nárok na odpočítanie zákon stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje právo na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný sám preukázať, že zdaniteľný obchod bol uskutočnený tak, ako je deklarován na faktúre. Samotné faktúry, zmluvy, vyhlásenia zmluvných strán o poskytnutom plnení či evidencie DPH alebo iné formálne doklady ešte nepreukazujú, že vzniklo právo na odpočítanie dane, doklady musia byť odrazom reálneho plnenia. Technicky je totiž možné vyhotoviť akýkoľvek doklad znejúci na určité plnenie. Predloženie dokladov je teda len jednou z hmotnoprávnych podmienok na uznanie nároku na odpočítanie dane.

15. Dodal, že aby mohol byť uplatnený nárok na odpočítanie dane, musia mať nadobudnuté tovary a služby priame a bezprostredné spojenie s výstupnými plneniami, ktoré sú dôvodom pre uplatnenie nároku na odpočítanie dane. Je preto nevyhnutné, aby zámer platiteľa, ako použije prijaté plnenia, bol zrejmý v čase vzniku práva na odpočítanie dane, aby bolo jednoznačné, že prijaté tovary alebo služby sa viažu k uskutočneniu plnení, s ktorými je spojený nárok na odpočet dane. Spoločný systém dane z pridanej hodnoty zaručuje plnú neutralitu dane, čo sa týka daňového zaťaženia všetkých ekonomických činností bez ohľadu na ich účel a výsledok, pokiaľ tieto činnosti ako také podliehajú dani z pridanej hodnoty.

16. Konštatoval, že z povahy DPH platí, že ide o všeobecnú nepriamu daň spotrebného charakteru, do štátneho rozpočtu sa odvádza postupne v pravidelných termínoch za zdaňovacie obdobie osobami, ktoré sú zaregistrované ako platitelia tejto dane. Daň sa vyberá postupne a po častiach len z tej hodnoty, ktorá bola v príslušnej fáze pridaná (t. j. pridaná hodnota) k cene nakúpeného tovaru a služby. To, čo bolo v príslušnej fáze pridané a má byť zdanené, sa určí na základe mechanizmu dane. Ten pracuje so vstupmi (nákupmi) a výstupmi (predajmi) a s daňou na vstupe a daňou na výstupe. Tento mechanizmus zabezpečuje správne vybratie dane len za predpokladu, že daňový subjekt nespraví chybu, resp. neporuší zákon. Akákoľvek chyba spôsobená nedodržaním zákona o DPH, prípadne iných zákonov platiteľom, môže mať za následok narušenie mechanizmu dane tým spôsobom, že platiteľ bude daňou zaťažený dvakrát. Každý, kto uvedie daň na faktúre, je v zmysle § 69 ods. 5 zákona o DPH povinný túto daň odvieť do štátneho rozpočtu. To platí aj v prípade, ak sa pri daňovej kontrole preukáže, že k plneniu nedošlo vôbec alebo skutočným dodávateľom bol niekto iný ako ten, ktorý je uvedený na faktúre. Pokiaľ teda štát prijme daň odvodenú z titulu jej uvedenia na faktúre, nemôže na strane štátu dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia, pretože takéto plnenie je plnením na základe zákona.

17. Žalovaný i správca dane postavili závery o neoprávnenosti uplatneného práva na odpočítanie dane v podstate na tom, že daňové subjekty v reťazci spoločností prepojených na osobu U. E. E. si prostredníctvom daňových priznaní odpočítavajú DPH z hodnoty deklarováných zdaniteľných obchodov, ktoré nemajú ekonomické opodstatnenie. Na základe podrobných šetrení u žalobcu i prepojených daňových subjektov správca dane deklaroval žalobcovi svoje pochybnosti o hodnovernosti

a pravdivosti predložených daňových dokladov a žiadal ho o preukázanie, ako použije deklarované služby uvedených spoločností na dodávku tovarov alebo služieb (na svoje zdaniteľné plnenia). Podľa vyjadrenia žalobcu mali byť plnenia fakturované vyššie uvedenými dodávateľmi použité na podnikanie žalobcu. Žalobca doložil správcovi dane dôkazy ako zmluvy, odovzdávacie protokoly, evidenciu DPH, faktúry, vyhlásenie o dodaní služieb a fotografie propagačných materiálov a inú fotodokumentáciu ako aj DVD nosič. Správca dane k uvedeným dôkazom konštatoval, že ide iba o jednoduché dokumenty odpísané z verejne dostupných zdrojov, jednoduché grafické návrhy, resp. dokumentácia, ktorá je určená širokému okruhu záujemcov. Uviedol, že jednotlivé dokumenty nemali presné špecifikácie, ktoré by potvrdzovali, že príslušná nehmotná dodávka je určená výhradne len pre žalobcu ako odberateľa. Konštatoval tiež, že hodnota predmetných dodávok bola neúmerne vysoká a pre svoju všeobecnosť tieto neboli využiteľné pre ekonomickú činnosť žalobcu.

18. Krajský súd bol toho názoru, že zistenia žalovaného i správcu dane o všeobecnosti plnení fakturovaných dodávateľskými spoločnosťami a ich nepoužiteľnosti na podnikanie žalobcu, ako aj z toho vyplývajúci záver o nesplnení podmienok pre odpočítanie dane, sú založené na nedostatočne zistenom skutkovom stave. Správny súd musel konštatovať, že vyššie uvedené laické a podrobnejšie nešpecifikované hodnotenie poskytnutých plnení daňovými orgánmi nie je podložené hodnovernými dôkazmi a preto ho nie je možné spoľahlivo preskúmať a prisúdiť mu hodnotu pravdivosti a správnosti. Bez kvalifikovaného posúdenia použiteľnosti žalobcom prijatých plnení na deklarovaný účel nie je v možnostiach súdu urobiť si spoľahlivý úsudok o tom, či ide o umelo vytvorené plnenia bez ekonomického zmyslu, ktorých účelom je len profitovať z odpočítania dane, ako to v zásade konštatovali daňové orgány. Pokiaľ má žalovaný dôvodné pochybnosti o reálnosti fakturovaných plnení, ktoré žalobca doložil daňovými dokladmi a za ktoré zaplatil dohodnutú cenu vrátane dane a zároveň predložil správcovi dane predmet tohto plnenia, musí správca dane preukázať, že tieto plnenia sú fiktívne a nepoužiteľné pre ich zhodnotenie na deklarovaný podnikateľský účel. Toto podľa názoru súdu nie je možné preukázať inak, ako odborným (znaleckým) vyhodnotením predmetných plnení z pohľadu ich reálnej hodnoty a použiteľnosti pre žalobcu, resp. pre podnikateľa v rovnakom postavení ako žalobca. Pokiaľ sa ukáže, že služby, ktoré žalobca prijal od dodávateľských spoločností, vzhľadom na svoju povahu a „kvalitu“ nie sú objektívne spôsobilé na to, aby boli deklarovaným spôsobom využité na zdaniteľné plnenia, bude možné prijať záver o zneužití práva na odpočítanie dane z faktúr za tieto služby.

19. Pokiaľ ide prípustnosť posudzovania primeranosti ceny fakturovaných služieb správcom dane, bol krajský súd toho názoru, že právo správcu dane vstupovať i do hodnotenia obsahu záväzkových vzťahov žalobcu so svojim zmluvnými partnermi, vrátane dojednaní o cenách, vyplýva z oprávnenia skúmať splnenie podmienok pre uplatnenie nároku na odpočítanie dane. Je treba mať na zreteli, že pokiaľ by si žalobca neuplatnil právo na odpočítanie dane, neexistoval by dôvod, pre ktorý by štát v zastúpení správcom dane hodnotil, koľko a za čo žalobca svojim zmluvným partnerom zaplatí.

20. Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia žalovaného vychádzajú z vyššie opísaných dôvodov z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci. Postupoval podľa § 191 ods. 1 písm. e/ O.s.p. a napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom uváži, či chýbajúce skutkové zistenia doplní sám a vo veciach opätovne rozhodne alebo rozhodnutia správcu dane zruší a vráti vec do štádia prvostupňového konania.

II.

Kasačná sťažnosť žalovaného

21. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhal, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a žalobcovi nepriznal trovy konania.

22. Žalovaný podal kasačnú sťažnosť z dôvodu, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

23. V podanej kasačnej sťažnosti namietal nesprávnosť názoru krajského súdu, že „rozhodnutie žalovaného vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu vecí“ nestotožňoval a trval na svojom stanovisku, že druhostupňový orgán sa v odôvodnení vydaného rozhodnutia vysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi otázkami majúcimi význam pre posúdenie rozporných zdaniteľných obchodov, ktoré boli predmetom fakturácie dodávateľskými spoločnosťami REK MEDIA s.r.o. a REAL - DESIGN spol. s.r.o., na základe ktorých si žalobca v kontrolovanom zdaňovacom období uplatnil právo na odpočítanie dane v sume 256 000,00 Eur, pri ktorých sa reálne dodanie deklarovaných zdaniteľných obchodov, nepotvrdilo. Podľa žalovaného zistenia správcu dane nasvedčovali tomu, že v danej veci ide o typický umelo vytvorený obchodný reťazec, ktorý bol vytvorený za účelom získania daňovej výhody - čerpania nadmerných odpočtov zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky. Mal za to, že správca dane v rámci daňovej kontroly preukázal, že v deklarovaných obchodných transakciách ide o vyrábanie faktúr s nehmotnými dodávkami, podklady preukazované platiteľom sú iba jednoduché dokumenty odpísané z verejne dostupných zdrojov, jednoduché grafické návrhy, ako aj dokumentácia, ktorá je určená širokému okruhu záujemcov. Jednotlivé dokumenty predkladané správcovi dane pri kontrole nemali presné špecifikácie, výpočty, ako aj nemali formu, ktorá by potvrdzovala, že príslušná nehmotná dodávka je určená výhradne len pre žalobcu ako odberateľa. Zároveň zdôraznil, že aj hodnota za dodávky bola neúmerne vysoká, a pre svoju všeobecnosť nie je využiteľná pre ekonomickú činnosť príjemcu. Následne poukázal na skutočnosť, že z analýz u personálne prepojených spoločností, ktoré sa zúčastňovali na fakturácii deklarovaných zdaniteľných obchodov, vyplýva, že si uplatnili podanými daňovými priznaniami u správcu dane vrátenie DPH v ich prospech v sume 6 459 589,90,- Eur, i napriek tomu, že všetky zdaniteľné obchody sa uskutočňovali v tuzemsku. Daňové subjekty, ktoré dodávali tovar alebo službu, mali minimálnu vlastnú daňovú povinnosť na úhradu alebo nadmerný odpočet. Pri predaji tovaru alebo služby si predávajúce spoločnosti opäť znížili vzniknutú povinnosť nákupom tovaru a služieb od majetkovo a personálne prepojených osôb, kde bol konateľom, resp. spoločníkom E. E., úhrady sa skoro vo všetkých obchodných transakciách uskutočňovali vzájomnými zápočtami. Namietal, že v daných obchodných transakciách bol prevod ekonomického vlastníctva výrazne spochybnený, pretože jeho nadobudnutie predpokladá, že zdaniteľné obchody (tovary a služby) budú ekonomicky využívané na uskutočňovanie zdaniteľných plnení príjemcu (žalobcu), čo sa v daných obchodných prípadoch vykonaným šetrením na strane správcu dane nepotvrdilo a žalobca použitie deklarovaných obchodných transakcií na účely jeho podnikateľskej činnosti správcovi dane nepreukázal žiadnymi relevantnými dôkazmi.

24. Poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžf/4/2009 zo dňa 23. júna 2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č. k. III.ÚS 78/2011-17 zo dňa 23. februára 2011, zdôraznil, že dôkazné bremeno je v daňovom konaní zásadne na strane daňového subjektu, ktorý je iniciátorom odpočítania dane a jeho povinnosťou je preukázať, že si nárok uplatňuje dôvodne a za zákonom ustanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet DPH uznaný.

25. Správca dane pri posúdení práva na odpočítanie dane vychádzal z dikcie ustanovení zákona o DPH (vnútroštátny predpis), zohľadňujúc tiež závery rozsudkov Súdneho dvora ES obsahujúce výklad Šiestej smernice DPH (od 01.01.2007 nahradenej smernicou Rady 2006/112/ES) o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa dani z obratu. Predmetné plnenia (deklarované na faktúrach od personálne prepojeného daňového subjektu) i napriek formálnemu dodržaniu podmienok stanovených v príslušných ustanoveniach šiestej smernice a vo vnútroštátnej právnej úprave preberajúcej túto smernicu vedú len k získaniu daňovej výhody, ktorej poskytnutie by bolo v rozpore s cieľom sledovaným týmito ustanoveniami. Zo šetrenia správcu dane bolo preukázané, že jediným cieľom zúčastnených spoločností v reťazci personálne prepojených obchodných spoločností bolo vytvoriť podmienky, na základe ktorých daňové subjekty zapojené do týchto obchodných transakcií predstierali ekonomickú podstatu podnikania, aby v konečnom dôsledku žalobca získal neoprávnený prospech vo forme odčerpania nadmerných odpočtov zo ŠR.

26. Ďalej správne súdu vyčítal, že sa v rámci posúdenia veci vôbec nezaoberal znaleckým posudkom

č. 5/2014, ktorý bol spolu so znaleckým posudkom č. 4/2014, doručený Krajskému súdu v Bratislave dňa 29. októbra 2014, z ktorého vyplýva, že v danom prípade sa jedná o finančný holding, ktorý koordinuje jednotlivé spoločnosti v rámci skupiny, pričom takmer všetky spoločnosti účtujú v rámci výrobnjej spotreby iba o službách a neúčtujú o spotrebe materiálu a energie, s ohľadom na ktorú skutočnosť vzniká podozrenie, že ide o fakturácie medzi spoločnosťami v rámci skupiny (personálne a majetkovo prepojenými) a faktúry vystavené mimo skupiny majú minimálny objem.

27. Rovnako tak namietal odklon od rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku sp. zn. 5Sžf/17/2011 zo dňa 23. februára 2012 vyslovil: „Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nespĺnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarca požaduje (pre ľahkú zneužitelnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.“ Dodal, že obdobné právne závery vyplývajú aj z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 401/2009-17 zo dňa 16. decembra 2009 a rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžf/9/2012, sp. zn. 2Sžf/33/2012, sp. zn. 3Sžf/95/2012, a sp. zn. 8Sžf/27/2011.

28. V závere kasačnej sťažnosti zdôraznil, že odvolací orgán ako i správca dane postupovali v súlade s príslušnými ustanoveniami daňového poriadku, vec po právnej stránke správne posúdili a dospeli k správne právnemu záveru, že žalobca počas výkonu daňovej kontroly ani v odvolacom konaní nepredložil žiadne dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia, teda neuniesol dôkazné bremeno. Preto žalovaný pokladal rozsudok napadnutý kasačnou sťažnosťou za nesprávny, ako aj v rozpore so základným princípom konania ustanovenom v § 5 ods. 3 SSP, podľa ktorého súd pri rozhodovaní má dbať na ochranu zákonnosti a verejného záujmu.

III.

Vyjadrenie žalobcu ku kasačnej sťažnosti

29. Žalobca sa k podanej kasačnej sťažnosti v stanovenej lehote nevyjadril.

IV.

Právny názor kasačného súdu

30. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako príslušný súd podľa § 11 písm. g/ SSP prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzal zo skutkového stavu, ktorý podrobne v odôvodnení rozsudku popísal krajský súd, preto pre účastníkov konania známe fakty a skutočnosti nebude nadbytočne opakovať a len v stručnosti z neho vyberá nasledovné:

32. Žalobca si uplatnil právo na odpočítanie dane:

- v sume 253 000,- Eur za deklarované zdaniteľné obchody (rozpracovanosť projektu pre SP ako aj inžinierske činnosti) uvedené na faktúre číslo 11VF013 od personálne prepojenej spoločnosti REAL-DESIGN spol. s.r.o.,
- v sume 3 000,- Eur za deklarované zdaniteľné obchody - reklamno-mediálna kampaň uvedené na faktúre č. 11VF0055 od personálne prepojenej spoločnosti ERS MEDIA, spol. s.r.o.

33. Správca dane právo na odpočítanie dane žalobcovi neuznal na základe skutočnosti, že bola

preukázaná existencia zneužívajúcich okolností smerujúcich k získaniu daňovej výhody. Správca dane z podaných daňových priznaní a vykonaného šetrenia u daňových subjektov zistil, že daňové subjekty v podanom daňovom priznaní vzniknutú daňovú povinnosť z predaja tovaru alebo služby priznali, ale súčasne si ju znížili odpočítaním dane z nákupu tovarov a služieb od personálne a majetkovo prepojených osôb, čím platiteľom dane vznikol nadmerný odpočet alebo minimálna daňová povinnosť na úhradu.

34. Zákonnodarca v právnej norme § 3 ods. 1 Daňového poriadku ustanovuje základné zásady daňového konania tak, že v daňovom konaní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb. Správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prietáhov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane (§ 3 ods. 2 Daňového poriadku). Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo (§ 3 ods. 3). Pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre vyrubenie alebo vybratie dane (§ 3 ods. 6). Daňové subjekty majú pri správe daní rovnaké práva a povinnosti (§ 3 ods. 7). Právom aj povinnosťou daňových subjektov a iných osôb podľa § 4 ods. 2 písm. d/ pri správe daní je úzko spolupracovať so správcom dane (§ 3 ods. 8).

35. Podľa § 24 ods. 1, 2, 3, 4 a 5 Daňového poriadku, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania, vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť. Správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti. Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

36. Podľa § 46 ods. 5 Daňového poriadku, ak vzniknú pochybnosti o správnosti, pravdivosti alebo úplnosti dokladov predložených kontrolovaným daňovým subjektom alebo o pravdivosti údajov v nich uvedených, oznámi správca dane tieto pochybnosti kontrolovanému daňovému subjektu a vyzve ho, aby sa k nim vyjadril, najmä aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvetlil a nepravdivé údaje opravil alebo pravdivosť údajov riadne preukázal.

37. Podľa § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ zákona o DPH, právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť. Platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

38. Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

39. Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že závery daňových orgánov o všeobecnej povahe

plnení fakturovaných dodávateľskými spoločnosťami ERS MEDIA, spol. s.r.o. a REAL-DESIGN spol. s.r.o. a s tým spojenej ich nepoužiteľnosti na podnikateľskú činnosť odberateľa - žalobcu, ako aj z toho vyplývajúci záver o nesplnení podmienok pre odpočítanie dane v zmysle § 49 ods. 1, 2 a § 51 zákona o DPH sú predčasné, nakoľko nevychádzajú zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. V danom prípade je nutné prisvedčiť správnosti záverov krajského súdu, že daňové orgány sa uchýlili k neodbornému a bližšie nešpecifikovanému posúdeniu poskytnutých plnení spoločnosťami ERS MEDIA, spol. s.r.o. a REAL-DESIGN spol. s.r.o., na základe čoho nebolo možné bez akýchkoľvek pochybností ustáliť, že predmetné zdaniteľné plnenia objektívne neboli spôsobilé na ich využitie pri dodávkach tovarov a služieb resp. pri podnikateľskej činnosti žalobcu. Daňové orgány pri konštatovaní nesplnenia podmienok v zmysle § 49 ods. 1, 2 a § 51 zákona o DPH neuviedli žiadne skutočnosti a dôkazy, ktoré ich viedli k prijatiu uvedeného záveru, navyše z ich rozhodnutí nevyplyva ani to, akými úvahami boli pri rozhodovaní vedení, ktoré skutočnosti považovali za preukázané a ktoré nie a ako vyhodnotili predložené dôkazy. Podľa názoru najvyššieho súdu pokiaľ daňové orgány vyslovili pochybnosti o reálnom charaktere deklarovaných zdaniteľných plnení a ich použiteľnosti na účely podnikania žalobcu v zmysle § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ zákona o DPH bolo ich povinnosťou svoje závery preukázať a teda vykonať dokazovanie vo smere, či tieto plnenia sú fiktívne a nepoužiteľné pre ich zhodnotenie na žalobcom deklarovaný podnikateľský účel. Pre kvalifikované posúdenie použiteľnosti žalobcom deklarovaných plnení na podnikateľské účely v zmysle zákona o DPH je preto aj s poukazom na ich špecifickú povahu potrebné pristúpiť k verifikácii týchto záverov odborným vyhodnotením predmetných plnení z hľadiska ich reálnej hodnoty a skutočnej využiteľnosti na podnikateľské účely žalobcu. Ak zo záverov odborného posúdenia žalobcom deklarovaných plnení od dodávateľských spoločností ERS MEDIA, spol. s.r.o. a REAL-DESIGN spol. s.r.o., vyplynie ich nereálnosť a objektívna nevyužiteľnosť na podnikateľské účely žalobcu je možné uvažovať, či skutočne ide iba o umelo vytvorené dodávky služieb bez akéhokoľvek ekonomického opodstatnenia, ktorých jediným cieľom je iba získanie nadmerného odpočtu.

40. Sťažovateľ namietal nesprávnosť záveru krajského súdu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného vychádza v časti týkajúcej sa plnení fakturovaných spoločnosťami ERS MEDIA, spol. s.r.o. a REAL-DESIGN spol. s.r.o., z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Kasačný súd uvádza, že daňové orgány v odôvodnení svojich rozhodnutí rozsiahlym spôsobom popisovali a zdôvodňovali personálne a majetkové prepojenie žalobcu s jednotlivými spoločnosťami za celé kontrolované obdobie január - september 2011, november - december 2011, avšak pri odôvodnení deklarovaných zdaniteľných obchodov týkajúcich sa zdaňovacieho obdobia jún 2011 len konštatovali skutkový stav bez toho, aby uviedli relevantné právne úvahy, ktoré boli určujúce pri hodnotení dôkazov. Je potrebné uviesť, že nepriznanie nároku na odpočítanie dane nemožno vyvodzovať len zo samotnej skutočnosti personálneho prepojenia spoločnosti a pochybnosťami o hodnovernosti žalobcom predložených dokladov. V tejto súvislosti je nutné považovať napadnuté rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov v súvislosti s preukazovaním, že žalobca nakúpené tovary a služby použije ako platiteľ dane na svoje podnikanie v zmysle § 49 ods. 2 zákona o DPH. V napadnutom rozhodnutí absentuje správna úvaha, na základe ktorej daňové orgány vyvodili záver, že žalobca si v zmysle predložených faktúr neoprávnene znížil daňovú povinnosť z predaja tovarov alebo služieb. Bez náležitého vyhodnotenia použiteľnosti žalobcom prijatých plnení na deklarovaný účel nie je možné vyvodiť záver, že ide o umelo vytvorené plnenia bez ekonomického zmyslu, ktorých účelom je len profitovať z odpočítania dane, ako to konštatovali daňové orgány. Uvedené závery prijal nielen správca dane ale aj žalovaný, ktorý si osvojil skutkový stav zistený správnyimi orgánmi, bez uvedenia úvah, ktoré ovplyvnili jeho hodnotenie dôkazov pri jednotlivých žalobcom predložených faktúrach pri posudzovaní splnenia podmienok na odpočítanie dane v zmysle ustanovenia § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH.

41. Sťažovateľ dal súčasne do pozornosti, že dôkazné bremeno je v daňovom konaní zásadne na strane daňového subjektu. Kasačný súd sa stotožňuje so závermi daňových orgánov, že pokiaľ daňový subjekt požaduje od štátu vrátenie nadmerného odpočtu, je jeho zákonnou povinnosťou preukázať, že má na vrátenie dane právny nárok. Následne je správca dane oprávnený a zároveň aj povinný s využitím inštitútu daňovej kontroly a iných procesných postupov zisťovať a preverovať základ dane alebo iné skutočnosti pre správne určenie dane alebo nároku na uplatnené vrátenie nadmerného DPH. Ak správca

dane vykonaným preverovaním preukázateľne spochybni deklarovany zdaniteľný obchod, je na daňovom subjekte, aby túto pochybnosť odstránil, inak nie je možné priznať nárok na vrátenie dane. V danej veci však daňové orgány preukázateľne nespochybnili reálne dodanie služieb žalobcovi a ich využiteľnosť na jeho podnikateľskú činnosť, keď len laicky/neodborne konštatovali všeobecnosť a nešpecifikovateľnosť plnení poskytnutých žalobcovi. Dôkazné bremeno o reálnom dodaní tovarov a služieb zaťažuje daňový subjekt, avšak nie absolútne, keďže v zmysle takéhoto výkladu by pri každom preverovaní dodávky tovaru alebo služby umožňoval správcovi dane poprieť túto dodávku. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že bez ohľadu na povahu dôkazov predložených daňovým subjektom je len na správcovi dane, aby zistenie skutkového stavu bolo presné a úplné a závisí výlučne od správcu dane, aké dokazovanie za týmto účelom vykoná. Daňové bremeno vzniká daňovému subjektu v okamihu, keď správca dane zákonným spôsobom a jasne vyjadrí pochybnosti o tvrdení daňového subjektu. Ak správca dane mal pochybnosti o tvrdeniach žalobcu a predložené dôkazy nemienil akceptovať, potom bol povinný túto skutočnosť taktiež doložiť dôkazmi, ktoré tvrdenia žalobcu jednoznačne vyvracajú, pričom dôkazy správcu dane musia mať minimálne rovnakú výpovednú schopnosť, závažnosť a vierohodnosť ako dôkazy predložené žalobcom. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje taktiež na to, že v zmysle konštantnej judikatúry „hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov nemôže byť ľubovoľné“. O výklade daňových noriem daňovými orgánmi sa výstižne vyjadril aj Ústavný súd SR v Náleze sp. zn. I.ÚS 241/07 ani záujem štátu na realizácii príjmovej stránky štátneho rozpočtu nemôže byť a nie je nadradený dodržiavaním a rešpektovaním práv ktoré zákony priznávajú daňovým subjektom.

42. Za danej situácie mal kasačný súd za to, že v novom konaní bude potrebné doplniť dokazovanie za účelom riadneho zistenia skutkového stavu v naznačenom smere a po doplnení dokazovania bude vo veci znovu rozhodnuté s tým, že rozhodnutie bude náležite odôvodnené v zmysle § 63 ods. 5 Daňového poriadku, správny orgán sa riadne vysporiada a náležite odôvodní akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov. Pri ďalšom postupe daňových orgánov je samozrejme nevyhnutné dôsledne dodržiavať procesné práva daňového subjektu v nadväznosti na základné ústavnoprávne princípy.

43. Kasačný súd zároveň uvádza, že sťažovateľ má povinnosť presne vymedziť dôvody kasačnej sťažnosti, aby spĺňali kvalitatívne požiadavky kladené zákonom. Tento možno na prvý pohľad príliš formálny príkaz nie je samoúčelný, ale je vyjadrením toho, že kasačný súd sa má v zmysle zákonnej úpravy vo svojich rozhodnutiach zaoberať dôvodmi, ktoré má povinnosť konkrétne uviesť právny zástupca, ktorý je na to kvalifikovaný svojím vzdelaním a profesiou, a nie dôvody prípustnosti a dôvodnosti kasačnej sťažnosti ako mimoriadneho opravného prostriedku, sám vyhľadávať. (Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol.: Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava: C. H. Beck, 2018, s. 1622).

44. Keďže kasačná sťažnosť má slúžiť predovšetkým na nápravu výnimočných najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmatečných rozhodnutí a riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry so svojím nezameniteľným vplyvom na posilňovanie princípu právnej istoty, z tohto hľadiska nie je prípustné, aby sťažovateľ, povinne zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, poukázal v kasačnej sťažnosti na svoje podania pred krajským súdom, ale musí v sťažnostných bodoch v prvom rade odôvodniť prípustnosť kasačnej sťažnosti tak, aby kasačný súd mal základ pre svoje rozhodnutie o tom, či kasačná sťažnosť je spôsobilá vyvolať ten procesný následok, že ju kasačný súd vecne prejedná. (Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol.: Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava: C. H. Beck, 2018, s. 1622, 1623).

45. Kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť žalovaného neobsahuje žiadne právne relevantné námietky, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

46. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalovaného vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné, a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

V.

Trovy kasačného konania

47. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný priznal právo na náhradu trov tohto konania.

48. O výške náhrady trov konania rozhodne krajský súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

49. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.